

ΕΝΑ ΕΘΙΜΟΝ

ΦΙΛΟΣ μου Κλέων, καταγόμενος από μίαν πόλιν της Στερεᾶς Ἑλλάδος, παρουσιάσθη ἕνα πρωΐ εἰς τὸ καφενεῖον με ὅψιν πολὺ λυπημένην. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ μοῦ ἀποκρύψῃ τὴν θλίψιν του, καὶ μοῦ ἀνήγγειλε τὸν τραγικὸν θάνατον ἐπιστηθίου φίλου καὶ συμπολίτου του, τελειοφοίτου τῆς Νομικῆς.

Ἀφοῦ μοῦ ἐξεθείασε τὰ προτερήματα τοῦ φίλου του, μοῦ διηγήθη ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰ αἰτία τοῦ τραγικοῦ θανάτου του, τὸν ὅποιον ἀπέδωσαν εἰς αὐτοκτονίαν· αὐτὸς ὅμως ἦτο βέβαιος ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος καὶ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ὑπονοιῶν του ἤρχισε νὰ μοῦ διηγήται μίαν ἀπὸ τὰς συνήθεις ἐρωτικὰς ἱστορίας γεμάτην ἀπὸ περιπετείας καὶ ἐπεισόδια, τὰ ὅποια, ἀπ' ὀλίγο ὡς πολὺ, κάθε νέος ἔχει δοκιμάσει καὶ τὰ ὅποια κινοῦν τὸ διαφέρον τοῦ ἀφηγουμένου μᾶλλον ἢ τοῦ ἀκούοντος.

Ἡ ἱστορία τοῦ φίλου τοῦ Κλέωνος, εἶχεν ὡς ἐξῆς: Εἶχεν ἀγαπήσει μίαν ὥραιαν κόρην ἀπὸ τὰς εὐπορωτέρας οἰκογενείας τῆς πατρίδος του καὶ ἀντηγαπήθη. Ἡ ἡλικία τῶν ἐραστῶν ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἀπεκλείετο κάθε λόγος περὶ συνοικεσίου, τὸ ὅποιον μετὰ χαρᾶς ἤθελον ποθῆσαι βραδύτερον οἱ γονεῖς τῶν ἐραστῶν. Μ' ὅλην τὴν αὐστηράν ἐκ μέρους τῶν γονέων τῆς κόρης ἐπίβλεψιν οἱ νέοι κατώρθωνον νὰ συναντῶνται εἰς μίαν δὲ συνέντευξιν αἱ σχέσεις τῶν ἐραστῶν ἔφθασαν εἰς σημεῖον, ὥστε ἡ κόρη νὰ μὴ δύναται ν' ἀποκρύψῃ εἰς τὴν μητέρα της τὸ νεανικόν της σφάλμα, συνέπεια τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ ἄμεσος ἀπομάκρυνσίς της εἰς Ἀθήνας πλησίον συγγενῶν. Ὅσοι ἐγνώριζον τὰς ἐρωτικὰς σχέσεις τῶν νέων, εὗρισκον πολὺ δικαιολογημένην τὴν πρᾶξιν τῶν γονέων τῆς κόρης· ὁ Κλέων ὅμως ἤξευρε κάτι περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἤξευραν οἱ ἄλλοι καὶ συνέστησεν εἰς τὸν φίλον του νὰ φύγῃ, φο-

βούμενος ἐκδίχῃσιν ἐκ μέρους τοῦ πατρός τῆς κόρης. Ἐν τούτοις ὁ φίλος τοῦ Κλέωνος δὲν ἐπείσθη καὶ ἠλπίζε μᾶλλον, ὅτι τὸ καὶ δι' αὐτὸν ἀκόμῃ ἀκούσιον σφάλμα του τοῦτο θὲ ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ συντομευθῇ τὸ προσδοκώμενον συνοικέσιον μετὰ τῆς κόρης. Ὁ Κλέων ὅμως ἔλειπε ἕνα πλεόν μῆνα ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ οἱ συγγενεῖς του τοῦ ἀνῆγγειλαν ὅτι ἕνα πρωτὶ ὁ φίλος του εὐρέθῃ σκοτωμένος κάτω ἀπὸ ἕνα βράχον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπεσε, με τὴν πρόθεσιν, βέβαια, ν' αὐτοκτονήσῃ, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν στέρησιν τῆς ἐρωμένης του

Β'.

Ἐπέρασαν ἔκτοτε τρία χρόνια.

Τὸ τάγμα μας εἶχε στρατοπεδεύσει ἔξωθεν τῆς πόλεως ὁπόθεν κατήγετο ὁ φίλος μου Κλέων. Ἐγὼ ἐξετέλουν χρῆν πρωτοκολλητοῦ, ὁ δὲ Κλέων ἐκ παραδόξου συγκυρίας ὑπηρετεῖ ὡς γραφεὺς τοῦ Καταλυματίου καὶ ἐστρατωνιζόμεθα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Τάγματος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐντὸς τῆς πόλεως. Ὁ Κλέων εἶχε διαρκῇ ἄδειαν διανυκτερεύσεως κατ' οἶκον, ἀλλὰ ἔμενε μαζί μας εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Τάγματος, ὦν ἀπαραίτητος διὰ τὸ αἰτο τῆς νυκτερινῆς καντάδας μας.

Ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ὁ φίλος μου ἦτον πολὺ ἀφηρημένος. Ὁ προϊστάμενός του, ὁ καταλυματίας, ὁ μακαρίτης λοχαγὸς Λοῦρος, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν ὑπομονὴν του καὶ δύο τρεῖς φορὰς τὸν εἶχε στείλει στὸ διάβολο, διότι ἄλλα τοῦ ὑπηγόρευε νὰ γράψῃ, καὶ ἄλλα ἔγραφεν αὐτός, ἐωσότου τὸν ἠνάγκασε νὰ πάρῃ τὸ πηλίκιόν του καὶ νὰ ξεπορτίσῃ πτύων ἀπὸ ἀγανάκτησιν. Ἐπλησίαζεν ὅμως καὶ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Μᾶς εἶχαν φέρει τὸ συσσίτιον ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, ἕνα νοστιμότατον στιφάδο, συνοδευόμενον καὶ με ἐξαίρετον ξυνόγαλα τοῦ Παρνασσοῦ, σταλμένον ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Κλέωνος, ὁ ὁποῖος οὔτε ἤγγισε κἄν τὸ φαγητόν.

— Τί ἔχεις, βρε' ἀδελφέ, σήμερα; τὸν ἠρώτησα — τὸν θυμωμένον μᾶς κάνεις ἢ ἐρωτευμένος εἶσαι;

— Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο — ἀπεκρίθη ξηρὰ ξηρὰ, ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἐβγῆκε στὸν ἐξώστην.

«Τίποτε οἰκογενειακὰ θὰ ἔχει, — εἶπα μέσα μου. — ἄς τὸν ἀφήσω, μόνος του θὰ μοῦ ἐξηγηθῇ».

Εἰς τὰς 10 τῆς νυκτός, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸ καφενεῖον, ἐβγῆκα εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ Γραφείου νὰ δροσισθῶ. Δὲν εἶχα νὰ ἀπασχολήσω τὸν νοῦν μου με τίποτε σοβαρὸν καὶ χωρὶς νὰ θέλω ἐνθυμήθην τὴν μελαγχολίαν τοῦ φίλου καὶ δὲν ἠμποροῦσα ποῦ νὰ τὴν ἀποδώσω. Τὴν συνεδύασα με μίαν εἰδήσιν, ποῦ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μοῦ εἶχεν εἰπῇ, πῶς πανδρεύεται ἕνας φίλος του κατ' αὐτὰς, καὶ εἶχα τότε παρατηρήσει ὅτι εἰς τοὺς λόγους του

ἐνυπῆρχε κάποια πικρία· ἀλλὰ καὶ τότε, ὅπως καὶ τώρα ποῦ μοῦ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην τὸ γεγονὸς αὐτό, δὲν νομίζω ὅτι ἡμποροῦσε ποτὲ νὰ ἐνδιαφέρεται ὁ Κλέων διὰ τὸ συνοικέσιον αὐτό, πολὺ περισσότερον νὰ τοῦ πονοῦσε τὸ δόντι καὶ νὰ ἦτο τοῦτο ἀφορμὴ τῆς μελαγχολίας του.

— Δὲν κοιμᾶσαι ἀκόμη; — ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Κλέωνος κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστην.

— Ὅχι, ἔλα πάνω!

Ὁ Κλέων ἀνέβη εἰς τὸ Γραφεῖον, ἐπῆρε κάθισμα κ' ἐβγῆκε στὸν ἐξώστην σκουπίζων τὸν ἰδρωτά του.

— Πόθεν ἔρχεσαι τέτοια ὥρα; τὸν ἠρώτησα.

— Ἀπὸ τὸν γάμον, μοῦ λέγει.

— Ἀπὸ ποιὸν γάμον;

— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες πῶς παντρεύεται ὁ φίλος μου Χ.;

— Καὶ στὰ δικά μας· καὶ ποιὰν παίρνει;

— Ἄν εἶνε ἔτσι καὶ τὰ δικά μας, καλλίτερα νὰ λείψῃ τέτοια παντρεία. Θυμᾶσαι ἐδῶ καὶ τρία χρόνια στὰς Ἀθήνας ποῦ σοῦ εἶχα διηγηθῇ μιὰ ἱστορία; Αἶ, λοιπὸν τὴν κόρην ἐκείνην παντρεύεται ὁ ἡλίθιος ὁ φίλος μου.

— Αἶ, καλὰ, καὶ σὺ σὰν φίλος του δὲν τοῦ ἄνοιγες τὰ μάτια;

— Ξεύρεις πῶς τὸ μυστικὸν αὐτὸ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς νέας καὶ ἐμοῦ, ποῦ μοῦ τὸ ἐξεμυστηρεύθῃ ὁ μακαρίτης, ἄλλος δὲν τὸ γνωρίζει. Λοιπὸν δὲν μοῦ ἤλθε καλὰ νὰ γίνω ἐγὼ ἀφορμὴ ν' ἀποκαλυφθῇ ἓνα τέτοιο σκάνδαλον ποῦ τίς οἶδε ποίας συνεπειάς ἡμποροῦσε νὰ ἔχῃ...

Γ'.

Ὁ Κλέων ἐσιώπησε. Ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα κάπου πέρα εἰς τὸ σκότος, ἐδείκνυε δὲ σημεῖα ἀνησυχίας.

Ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ προσεῖχεν ὁ Κλέων ἔφθανον μέχρις ἡμῶν ἀσθενῶς, ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως, φωναί, τραγούδια καὶ ἤχοι ὀργάνων.

— Καὶ παίρνει προῖκα ὁ φίλος σου; — ἠρώτησα ἀδιαφόρως.

— Πολλά! Μοναχοκόρη βλέπεις. Ὅ,τι ἔχουν οἱ γονεῖς της, κ' ἔχουν μεγάλην περιουσίαν, — ὅλα αὐτὸς θὰ τὰ κληρονομήσῃ.

— Δὲ μοῦ λὲς — τὴν παίρνει γιὰ κόρην ὁ φίλος σου τὴν νέαν; — ἐτόλμησα νὰ παρατηρήσω.

— Δὲν ἀμφιβállω. Ἀλλὰ ποιὸς ξεύρει πάλιν! — ἐπρόσθεσε μετ' ὀλίγον ὁ Κλέων ὑψώσας τοὺς ὤμους. — Αὐτὸ σὲ λίγῃ ὥρᾳ θὰ τὸ ἰδοῦμε... θὰ μᾶς τὸ εἰπῇ ὁ ἴδιος...

— Πῶς; ἠρώτησα ἐγώ, ἐνδιαφερόμενος.

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ... — ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Κλέων, ἀλλ' ἀμέ-

σως διεκόπη, προσηλώσας τὸ βλέμμα καὶ τὴν ἀκοὴν πρὸς τὸ μέρος ὁπότεν ἠκούοντο τὰ ἄσματα καὶ ἡ μουσική.

— Φεύγουν οἱ προσκεκλημένοι... — εἶπε, σὰν νὰ ὠμιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ Κλέων ἔκαμνε ν' ἀρχίσῃ τὴν διακοπεῖσαν ὁμιλίαν, ἀλλὰ προφανῶς ταραγμένος ἔπαυε ἅμα ὡς ἤρχιζε.

Παρήλθον δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐν σιωπῇ, ἡ ὁποία διεκόπη αἰφνης ἀπὸ βήματα ἀνδρῶν ποῦ ἐπερνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστην. Ὁ Κλέων ἔσκυψε νὰ ἰδῇ ποιοὶ ἐπερνοῦσαν.

— Θὰ εἶνε οἱ μουσικοὶ τοῦ τάγματος, ποῦ τοὺς εἶχαν πάρει εἰς τὸν γάμον, — εἶπα — καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὰς σκηνάς.

— Ναί, τοὺς παρεχώρησεν ὁ διοικητὴς τοῦ τάγματος, διότι εἶχε προσκληθῇ κι' αὐτὸς εἰς τὸν γάμον.

— Κάτι ἤθελες νὰ πῆς καὶ διεκόπης, — ὑπενθύμισα ἐγώ.

— Ἄ, ναί! Τί εἶχες μ' ἐρωτήσῃ; ἐλησμόνησα.

— Σὲ ῥώτησα, ἂν ὁ φίλος σου τὴν παίρνει γιὰ κόρην.

— Μὰ ναί, καὶ σοῦ εἶπα: αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε σὲ λίγο... θὰ μᾶς τὸ εἰπῇ ὁ ἴδιος.

Ἔβλεπα τὸν Κλέωνα στὰ μάτια καὶ ἀμφέβαλλα ἂν ἦτο στὰ λογικά του.

— Τί μὲ κυτᾶξεις μὲ ἀπορίαν; Ἄκουσε λοιπὸν νὰ σοῦ εἰπῶ: Ὑπάρχει στὸν τόπον μας, ἴσως καὶ ἄλλου, ἔθιμον, ὅταν ὁ γαμβρὸς εὕρῃ τὰ πράγματα ἐν τάξει, βγαίνει ἀμέσως στὸ παράθυρο καὶ ρίχνει μιὰ τουφεκιά. Αὐτὴν λοιπὸν τὴν τουφεκιά περιμένω ν' ἀποφασίσω ἂν πρέπει νὰ ξαναχαιρετήσω αὐριον τὸν φίλον μου ἢ νὰ τὸν θεωρήσω τὸν οὐτιδανώτερον τῶν ἀνθρώπων. Ἐνόησες τώρα; Πρόσεχε λοιπόν, δὲν μᾶς μένουν παρὰ πέντε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀκόμη καὶ φεύγω καὶ σ' ἀφίνω νὰ κοιμηθῇς. Πρόσεχε εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ σημεῖον.

Παρήλθον τὰ δέκα λεπτὰ καὶ ἀκόμη ἄλλα δέκα. Τὸ μεσονύκτιον εἶχε παρέλθει πρὸ πολλοῦ. Τοῦ Κλέωνος τὸ πρόσωπον ἤρχισε νὰ αἰθριᾷ, κ' ἐγὼ δέ, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὰ δρώοντα πρόσωπα τοῦ δράματος, συνεπάθουν μᾶλλον πρὸς τὸν φίλον τοῦ Κλέωνος καὶ ἠσθανόμην χαρὰν ἐφ' ὅσον ἐβράδυνε ν' ἀκουσθῇ ὁ πυροβολισμός.

— Νομίζω πῶς θὰ κερδίσῃς τὸν φίλον σου.

— Ἔτσι βλέπω κ' ἐγώ, — εἶπεν ὁ Κλέων, χωρὶς ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὸ ὠρισμένον σημεῖον. — Φαντάζομαι τὸ αὐριανὸν σκάνδαλον ποῦ...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν.

Μία λάμπρις ἐξήστραψε μέσα εἰς τὸ σκότος καὶ ξηρὸς κρότος πυροβολισμοῦ ἠκούσθη ἀσθενῶς.

— Ἐχασα τὸν φίλον μου! εἶπε ξηρῶς καὶ ἀποτόμως ὁ Κλέων, ἔλαβε τὸ πηλίκιον του καὶ ἐξῆλθε χωρὶς κἂν νὰ μὲ καλονυκτίση.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΝΤΡΟΠΑΛΗ

Σκεπάζει ντροπαλὰ τ' ἀθῶα ματάκια της
μπαρὸς στοῦ μαρμάρου τὰ ξετοίπωτα τὰ κάλλη

— μπᾶ! τὸ πουλάκι μου! —

Μὰ ξέσκεπα ξεχνάει τ' ἀθῶα στηθάκια της
μέσ' στοῦ χοροῦ τὴ παιχιδιάρια ἀνεμοζάλη!

— τὸ καναράκι μου! —

Κ' ἡ μάννα ποῦ στὴ πέτρινη φρόντιει γυμνότητα
τῆς κόρης καμαρώνει τὴ γυμνή . . . ἀθωότητα! . . .

ΣΑΤΑΝΑΣ